

Светислав
РАКИЌ

ПІСЯНКОТИ
НА
БОЛКАТИ
НА
НАДВІЖТИ

ВО ПОДГОТОВКА ЗА ПЕЧАТЕЊЕ

Светислав РАКИЌ

**ТАНЦОТ
НА
БОЛКАТА
И
НАДЕЖТА**
поезија

**Идавач
МАЛО СОНЦЕ
ШТИП
2008/9 г.**

*на син миМилан
Те спакував во темнината
на најсветлиот спомен
- да ми бидеш сонце
кога ќе заоѓам...*

За болката и надежта

СВЕТЛАТА СТРАНА НА МРАКОТ

**Побарај ме кајшто соцето личи
на твоите насмевки кога се будиш...**

**Кај што ветрот шепоти низ лисјето
со твоите чекори
кога низ мислите ми минуваш...**

**Кај што небото е големо око
во кое се збрани сите твои солзи
а времето сеуште без прекин тече,
како реката во која ги прекрсти
моите стари навики
и им го даде името
на твоите неисполнети желби
да се препознавам самиот себе
во секој што ќе го изговори твоето име...**

**Но немој, не барај ме во срцето твое
кајшто времето е проколнат сликар
што изгубил дар да наслика срна
во светлата шума на спокојот....**

**Но немој, не барај ме во срцето твое:
јас сеуште личам на дождлива есен
и мирисам на збор што убива насмевки...**

НИКОЈ МЕ Е СОВРШЕН

Никој не е совршен
но твоите насмевки чудни се
и секој нов поглед низ нив
една тула нова наоѓа
за сидот на мојата совршена теорија
за љубовта, што може да трае
и после моето и твоето патување
по карпестите предели на воздишките,
столчени од зборот недоречен,
како две зрна неизртена надеж
на дланката на свенатиот сон...

Никој не е совршен
но твоите шепоти мевлем се
па секој нов ден една плускавица
во душа со насмевка расцутува,
а ноќта стекнала навика
да ги пресликува во утрото
содржините на совршените платна на љубовта,
за која знаев дека извор скрит има
кај што никој никогаш не погледнал
со очи од копнеж пребликнати,
а да не се урочил...

Никој не е совршен... 🤔🤔🤔

ПОСЛЕДНА МОЛИТВА

За нас тројцата...

**Остај ја болката -
нека удри силно од дамарите
на моето последно патување
низ мртвата музика
на молитвите
нека се разлие низ најситните ракави
на делтата
на моето живење:
и како девојка, што копнее за љубов,
кога се разлива врз црните чаршави
на презрената душа,
и како бран, завјасан кон карпата
на сите прадрасуди
и сите неизглаголни вистини
за мене
за тебе
за нас тројцата...**

**Остај ја болката -
нека ја создаде последната ноќ
нека ме расоздаде како да не ме било
па расоздаден
да се вратам во нејзините врutoци
со сите неразорени зори
со сите неизболувани болести
од вирусот на твојата радост,
со сите оскрнавени молитви
за мене
за тебе
за нас тројцата...**

**Остај ми ја болката
мачителке
и маченичке моја
оти ја создадов**

**пред тебе да те создадам
оти ја создадов
светлина во мракот да ми биде
во мракот
што сепак светлина бил...**

ДИПЛИ

На неа... 🤔

**Во чантичка од кожа
на препламнет спомен
штутулена е насмевката
на твојот сон:
со истиот мирис
на летното изгрејсонце
и истиот поглед
кон светлозрачните водопади
од копнежливи воздишки
и пружени раце
кон недофатот
на високите карпи на мигот
кај што сеуште `рти радоста
во миризливата дланка
на првиот бакнеж...**

**Во чекмеце од шепот
на свисната мисла
ги чувам сите богатства
на твојата душа:
со истата наслада
со која што ги диплев
едно врз друго,
друго врз трето,
и истиот трепет
во разбранетите крвотоци
од веслата на твоите
распеани приказни
за принцезата
што имала копнежливи очи
и штутулена насмевка
на детски сон
во чантичка од кожа
на препламнет спомен...**

БРИШАН ПРОСТОР

На неа...

**И последниот бришан простор сами ќе го минеме
- сите телефонски броеви што ги знаевме
одамна покажуваат зафатена линија**

**Распоредот на мините воопшто не е важен
- те имам тебе, ме имаш мене...**

**Чекорот го усогласивме на часовите на радоста
кога баладите сеуште имаа вкус на овошје што зрее
а утрата се будеа сред жуборлив мирис на јоргован
од бавчата на твоите сончеви насмевки...**

**И последниот бришан простор ќе го минеме сами
- едниот ќе остане да ја раскаже приказната...**

СИМБИОЗА

Ме уништуваш...

Ме рониш...

**И пак ме составуваш
во огнот на твојата недоцеленост:**

**скаменет мирис
на застарено време,
инатлива закатанченост
во голи гранки на неродно дрво
- поинаков од вчера
различен од утре...**

**Доаѓање и заминување
исчезнување и појавување**

**Јас и ти:
ист играч со два шпила карти
и штоф со две лица
- две мртви суштини
во иста река оживеани...**

**Јас и ти:
вода и глина
- тесто неразмесено**

Симбиоза...

А потоа што:

**ниту јас со рогови
ниту ти што не било нешто...**

Убав е само почетокот...

ЗАД ОКОТО ОКО

На Мина

**Зад окото око,
Сокриен глас во мисла на телал зловесен
Што скокот го притаил
зад грмушка распламтена,
ко мачка трпелива плен што демне
- црна игра над црнина црно кога црни...**

**Зад окото око.
Гладни заби на волчица препредена
Клуч изглодале за адските врати
Кај ниедно око опул не може да прати
- мустра за љубов од љубов надљубов не се зема**

**Зад окото око
Жива вар крв човечка со бакнеж гори...
Страдание ли е, откупнина ли чесна,
Или меч над главата моја, твоја, нечија...**

**Зад окото око,
Мирот миро бара да се помироса мирно
- клокотат реки нескротлива сила....**

**Зад окото око,
Виеш болен на човечка немоќ сред причесна света...**

Зад окото око...

НЕМОЌ

**Ни една разделба,
ни еден крај недокрајчен
Не болеле толку
Колку црниот молк
На немите телали на кобта
Кога ги премостуваат бреговите
На раскинатата душа
Со мисла - чекор пресеменат
По пат незнаен што се влечка....**

**Глас ти барам – не знам од кого,
Глас ти праќам – немам по кого
Гласот твој – плач стиват во виулица,
Гласот мој – мртво ехо од клисурата
Што никогаш не ја поминавме**

ЖИВОТ ВО ТРОПИ

**Со чук од инает им го сменив ликот
на сите метафори
и измислив емулзија за огледало
од седефени компарации
и огноотпорни параболи.
Во ритамот на твоето дишење
синестезиите станаа танчерки
и татнеж во крвта разбудија,
- Боја и мирис
на подиумот на страста сплотени...
Секое завивање на ветрот
беше ономатопеја
на гладот да се будам во твојот сон
како себична анафора
а перницата,
во која уморот ти истекуваше,
градација на една иста мисла
еден ист шепот
иста желба...
Асонанцо моја,
смислувајќи стихови за тебе
се измислив самиот себе**

ПРАШИНКА

**Прашинка златна на дланка носев
А мислев, азно ќе најдам.**

**Во ноќ без облаци
Луната в кал се огледуваше
- прашинката вредна ја изгубив...**

ВИДИК

На малечката плашица

**Ти ја распознаваш суштината на песната
На секој последователен бран од езерото
Дур, наизглед, исчезнува,
Ко да умираа, во студените бакнежи
На белутраците крај брегот,
А јас ги вдишав мирисите на алгите
Од тажниот блесок на твоите плашици,
Со вкусот на солзите што се запатиле
По патот по кој што вјасав дотука...
Очи имам да го вкусат трагот
Што ќе го оставиш врз моите стапалки
- длапки длабоки во каменот остар...
Уште место во мракот да расчистам
За светлината со којашто ќе светлиш**

МУЗА

на неа, оти и останав должен

**Ме роди жена, жена со сон во очите
и тивка приказна за животот на светулките
што издишувал меѓу капките роса
во ливадите на нејзиното детство...**

**Ме роди жена, жена со надрочени мисли
во кои само болката останала
да ги мрзне наутро расчаталените крвотоци
на обидите да се дофати мигот на среќата
што премногу блиску била.**

**Ме роди жена, жена - зрак светлина,
а јас во очите на нијанси ја разложив
како виножито над две црни планини
- црни думи недоречени...**

АКО ТИ ПРЕЧИ

**Ако ти пречи што ги варосов
штурите ходници на болката
со белите свончиња на твоите насмевки
ако ти пречи што ја згужвав
празната постела на радоста
со тивката музика на твоите желби
ако ти пречат миризбите на летото
што плаче сеуште по задоцнетото сонце
во скршеното огледало на животот,
јас ќе ја затворам дланката
и во дланката твојата дланка
- две дланки со заеднички сон....**

КАПКА

**Слушај,
слушни го звукот на болката
под сонот извор што копа
- од тебе доаѓа,
во мене заоѓа...**

**Дај ми ја болката
извади ја од душата,
не ќе ме прелие една капка,
и исчезни—**

**По три умирања
и четири инкарнации
само сакам да живеам....**

МАГИЈА

**На мостот
над нашите немири
небото е обична планина
во која се раслојува времето**

**Под него,
во празното корито
на истечената магија
нечии рани го бараат
мртвото срце
на последната насмевка.**

**Мртви се и чекорите
на утрата
во студените плочи на мислата,
што од двојба плешки свила
- плешки кривки
мостот красен што го носат...**

**Некој далечен брег
со плеќи одморени почеток нуди...**

ТАНЦОТ НА СВЕТУЛКИТЕ

ОГЛЕДАЛО

**Светулките не го читале митот за Нарцис
но секогаш кога прелетуваат
над тажните длабочини на твоите мориња
се загледуваат во отсјајот на твојот сон
Во кого ли се вљубуваат
кога фенерчињата им бијат со зголемена возбуда?**

БАКНЕЖОТ НА СВЕТУЛКАТА

**Бакни ми ја душата
со усните на погледот твој,
како што сонцето болниот го бакнува
а смртта од сомилост
црнината ја слекува**

**Бакни ми ги патилата,
невенчана невесто на болката,
страдалничке тивка
во светлина исклесана,
патилата патишта што ми затворија...**

**Со музиката на срце бакни ги
- твоето срце многустродно...**

**Бакни ме, светулко моја
со солзата во окото засушена
- од иста болест боледуваме...**

ПОСЛЕДНАТА СВЕТУЛКА

Летај, светулко последна,
летај ми низ густот воздух на мислата
дури пат за неа има,
летај и не врти се назад
- ќе те чекам на секое твое
ново одмаралиште
со нов копнеж
по твојот незавршен танц.

ЗА ТЕБЕ

**Можам да им наредам на светулките
да танцуваат вечерва за тебе,
можам да ги препуштам на лулката
на твојата полноќна музика,
можам да им изградам замок
во длабочините на твојата златодушност...
Но ќе се вратат ли пак назад
да танцуваат во крошната на мојата осаменост
кога ќе се напуштам и самиот себе си
или ќе ги магепсаш со магијата на себичноста
за да бидат само твои?**

СЛИКА ВО НОЌТА

**Некој ги избрка светулките
од крошната на моето пијанство.
Моите светулки прекрасни,
моите светулки со мирис на јоргован
и задоцнето цутење на лаванда.
Светулките прстодушни
што го мешаа на кристална палета
од едноставни шепотења
млекото на луната
со матното спокојство на зората...
Некој ги избрка моите светулки
моите светулки разиграни -
златната прашина е обична слика
на долгото платно на ноќта.**

РОМАНСА

**На полноќ
твојата музика
создава магија
од која оживуваат моите светулки.
А јас те вградувам
во обична метафора
колку името
на усните жедни да ти го сетам.
Саде толку можам да ти возвратам.**

МУЗИКА

*На почетокот
само музиката била.*

**Твојата музика ја создадов јас
од мирисите на расцутените лаванди
во мојата душа,
додека правев обиди да пронајдам
од која положба
усните најбезболно ќе го шепотат името
што го смислив за тебе:
без да те повредам,
без да се повредам.**

**Како ветрот кога минува низ лисјето
на расцутените липи крај твојот дом
за да ја оплоди магијата на тагата,
недопирајќи ја болката
во срцето на разиграните светулките**

МАЃЕПСАН

**Низ виолетовите звуци на ноќта
светулките градат пат со својот танц
на кој сите патокази личат на тебе.**

**А можеби сум маѓепсан само
од грациозноста на твојата едноставност**

НАЈДИ ЧАША

**Најди чаша, светулко,
чаша од чисто срце направена,
со шепотот на твоето име ќе ја наполнам,
со насмевките ти арабескни ќе ја исполирам
и ќе ги оджеднам сите жедови
што ме распарчуваат безобсирно
од црните брегови на мислата
„Што понатаму!?“
Таква чаша најди.**

КАКО КРИЕНКА

**Сакав да ја сокријам светулката
во крошната на болното време,
меѓу два листа што си пркосат
- едниот брункилав, во зелена боја
вториот алтанлија, со мирис на гордост.**

Што ли и сторија, та не можам да ја видам...

ВРАТА

**Нешто ги одврати светулките
Да го пречекорат прагот на сонот.**

Вратата отворена остана

Ќе им заблагодарат ли молците некогаш?

СМРТТА НА СВЕГУЛКИТЕ

*оваа песна не е за мене,
не е за тебе,
не е за никој
- само за неа е.*

**Во утробата немир,
во мислите страв.
Емоциите се арена
во која светулките паѓаат
од ножот на очајот.**

ИНКАРНАЦИИ

**Светулко тивка,
на крајот,кога ќе те снима
ќе ги обојам спомените
со музиката на твоите очи
и ќе заминам
во мојата четврта димензија
и ќе те сретнам повторно
во некое друго време
во некое друго место,
посреќна од овој живот
за сите насмевки што ти ги украдоа...**

**Со белегот на моите
недоречени зборови,
место бакнеж за добредојде,
ќе те дочекам
па ќе се сторам вечност
а ти време без крај...**

.

СЛЕПИЛО

**Ја пуштив во срцето
А таа слепа била
- око слепо срцето се стори.**

**Мирувај срце,
светулките за нас танцуваат.**

СРЦЕТО НА СВЕТУЛКАТА

**Трепери фенерот
на мртвата светулка
на мојата дланка
- ќе го понесам низ ноќта
како срце
подготвено за трансплантација.**

ТАНЦОТ НА СВЕТУЛКИТЕ

**Кога танцуваат светулките
твоето име нема никакво значење
- рој распламтени епидерми
те крунисуваат за кралица на играта
во која секој ги изумува правилата
на свој начин.
Собата е премногу тесна
за да го доброса каењето.**

КОЛКУ ДА СЕ КАЖЕ

**Моето трето умирање
не е последно...
Внимавај каде ножот го бодиш
- во срцето мое
дел од тебе живее....**

КОТИЈО НА ЈАНСИ

КОТИЛО НА ЈАНСИ

**Сонот мој свикнал да ноќева
на постела од паламиди и коприви,
да ја траќа главата на зглавје
во кое се ројат стршлените на страшната
помисла на врзаната вреќа на новиот ден.**

**Сонот мој
од штрекала расновен,
- гнездо без потка на птици прокудени...**

**Трагот мој -
беспредметна расправа
на неродени пишувачи на книги,
штуровез на кошула на неофајдени мисли
глуво семе во испукана иловица,**

**Трагот мој -
врволешник од мравки под кожата...**

Јанси...

Котило на јанси:

во мислите

во сонот...

**Ми ги бодат очите на радоста
со ножеви од инфицирана клетва
на времето што одамна го заклав,
сакајќи да си го издлабам трагот
длабоко во неговата недопрена срцевина.**

ЈАНСА 1

**Јансата, помогни ми, да ја скротам
да ја врзам, да ја ортомисам,
јансата, со искри во копитата
од морето на ноќта што излегува,
што р`жи, што стружи,
што штрака со заби...
Јансата двоглава,
троглава,
јансата стоглава,
од невекаде што се довлекува,
што дотекува и се развлекува,
во гнезото на сонот дур се вовлекува -
јајце од кукавица да подметне
во коските да се испили,
низ крвта да се расплоди,
да ме сотре, да ме уништи.**

ЈАНСА 2

**Ковач, кажи ми,
кај да барам,
Ковач од мајка нероден
Сабја неискована
што ќе искиове
Со солзи неисплачени
да ја искиали
на точило ајманачко
да ја источи
јансата до стопати
да ја обезглавам,
та штукнат – препукнат,
сакалдисан,
над сонот сенка да направам,
да застојам
па да истечам...**

ЈАНСА 3

Рило нема

- во коските ми рие,

Уста нема

- спокојот го пие,

Очи нема

– крвта ми ја семне,

Сон си нема

– сонот мој го демне,

Јаншиштето клето

под кората на мракот

што се свило сето,

па рика, па вика

и под копитата ја пика

мислата престарена

на душата премалена,

што трепери и во грч се грчи

ко да в студој некои

сета судба и се збрала,

судба клета, мисла света

- за семето на племето

што не `рти, што не цути.

ЈАНСА 4

**Пострашна и од сопствената смрт
Јансата не ме остава сам со себе
и кога сите ќе ме напуштат.**

**Со здив на ала ветришта крева
и го кине чаршавот од прав
што го ткаев на разбој од лажни спокојства
дури траеше последниот ден,
за да ги покријам фотографиите на ужасот
во албумот на кошмарната изеднина.**

**Јансата двоглава,
 Јансата троглава,
 Јансата стоглава.**

**Сто меча да имам
дал една ќе и скинам...**

**Јансата двоглава,
 Јансата троглава,
 Јансата стоглава**

**Што се јазли по сенките на сеништата
хоризонти светли вчера што ми беа.**

ВРАЌАЊЕ НА ЈАНСАТА

**Здив не здивнал
- водовртина...
Одоздола нагоре
И пак удолу...
Врти, сучи
- конец недосучен
Во умот црево развлечено
Од стравот,
Од немирот,
Од несопокојот...**

**Јансата двоглава,
Јансата троглава,
Јансата стоглава...**

**Умот никој не ми го варди
Умот штукнат
Од мисла обезличена
Умот недоумици што таи
- оскоруши зелени на радоста...
Ме глоѓа,
Ме саклетисува,
Семнеж змијолик
- стутулниница,
Змијокот во грмушка исушена
Од коренот фиданка што и рти
Без бликнеж на сокови зелени...**

**Јансата двоглава,
Јансата троглава,
Јансата стоглава...**

БЕЛЕГ

**ПАТ
На А.К.**

**Патот долг е,
- змија прекршена;
развлечена сенка
на окапана душа...
Гледај,
зад следниот свиок
р`тат мечти
од семки на залечен сон!
Патоказите се поставени кај им е место...
Чуму стравот
да ти го мајтапи чекорот
во огнот на Прометеј
што го цврстеше...?
Ако нема станици
здив кај ќе собереш
- од тулите од верба ќе ги кренеме,
Ако нема поила
срните на одот да ги оджедниш
- во карпите на болот ќе ги ископаме...
Змија прекршена е патот
- со две глави на крајот невид,
Едната, јас што ја столчив,
другата, твојот ред што го чека.**

КЛОШАРСКА ПЕСНА

Кога ноќта ќе се разлее како мастило
и се ќе загрне во наметка од црн тул,
клошарот го почнува сонот под отворено небо,
под некој мост без кучиња,
без погледи надрочени од презир,
припокриен со потта
на вајстиногласниците
од булеварите,
собраниските седници,
црнохроничарите
и сите неспоменати сонувачи
и воздивнувачи
по птицата на големото животно признание
што неправедно друг ја фатил
со нивната примка...
Неговиот сон ноќева под нивните големи мисли
а никој не помислил да му го следи трагот
во ноќта со небо скожурено од студ
и ѕвезди без топлина,
под чии светилки ги бара
страниците на својот промашен живот
Тој јавач на болот,
што ги запознал сите осои на човечките души
и сите беспака на големата надеж,
катанок ги бара недоколваните трошки среќа
во топлата постела на милозната госпоѓа,
што го сожале со кошула од покојниот сопруг.

**а знае, ко да го видел со тажните очи
во некое друго време крајот на истата приказна,
дека зората му подготвува бакнеж
што го вкочанува здивот за навек.
Голем човеку,
зарем требаше да ги чуваш солзите
за друг да те исплаче ?**

БЕЛЕГ

**Белегот ќе не распознае,
белегот благоглаголив ,
по сенката што ни се влече
дур врвиме среде липите
крај забравените пристаништа
на недорекот
од кои мириса зародишот
на непрокопсаните мисли...**

**Ќе не распознае во сите времиња
и на сите светови,
исти како и овде,
исти како и таму,
со истиот сон бележани,
со истото миро миросани -
зборот ни е :
и храна и вино,
и причесна и молитва,
и лулка и гроб.
секаде, па и овде....**

ДИСИДЕНТНА ПЕСНА

Мојот сосед има една нога
подолга од другата
и долго му треба да стаса од работа
до дома,
одејќи преку три долги улици
и долго вдишувајќи ја радоста
дека на децата и денес
ќе им однесе топол леб.
Тој долго ќе кибицира,
одморајќи ја долгата нога,
ќе кибицира со долги далги
продолжено задоволство
во долгите ходници на душата,
додека децата мачкаат на долгите рибанки леб
пластови задолжен маргарин
во маалската продавница.
Мојот сосед има поголем долг
од мојот во сите маркети
во кои пазарува
и со долги голтки го празни шишето
со сливова ракија
во долгите зимски ноќи
крај кумбетот во кој ги гори
долгите беседи со долгите сенки
на долгите исчекувања
на задоцнетата инвалидска пензија.
Долг е мојот сосед на одарот пружен
и никој не забележува дека
едната нога му е подолга од другата
и никој долго не се задржува крај одарот
и никој не вели дека долго му требаше да го
помине

патот од фабриката до дома
потскокнувајќи на долгата нога
додека носеше долга векна топол леб
кон прегратката на долгоочекуваната светлина.
Долго ќе го помнат мојот сосед
по долгот негов во маркетите
а јас по неговото долго изговарање
на зборот МАКЕДОНЕЦ

ЖИГОЛО

**Пожолтените ридишта
разнижуваат монистри од воздишки,
ветрот разнесува коледарски огнови
низ мртвиот воздух...**

**Дали времето е погрешно
или потпалувачот е некој заспан
талкач по неговите неизоднини
кој мора да си ја зврши работата
како недоквакан жиголо
што за грст фалби
ги распалува огништата
во сушните постели...**

**Никој не ги сака потпалувачите,
а нешто пријатно
се вовлекува под кожата
сепак...**

СРЕЌА

Нешто изгубив...

**Едноставно, како што се губат
најскапите работи на светот:
го изгубив под тезга на пазар,
го изгубив на автопат
како догорче што се фрла
низ прозорец на автомобил
го изгубив во бутик,
во чекална на брза помош,
во ред пред шалтер на банка
во насмевка со боја на зрела жена,
Го изгубив без да сетам дека го изгубив
како што го губам утринскиот сон
во тревожните звуци на будилникот,
најубавиот сон
што секогаш го чував како гнездо
за птиците на нејзините воздишки...
Ја прашав песната
- Што изгубив, златна?
- Мирот,! - таа ми рече,
Го прашав мирот
- Што сум изгубил, птицо!
- Сонот!, - тој ми врати
Го прашав и сонот
- Што изгубив, блажен?
Тој кај песната пак ме прати...
Без песна, без сон, без мир**

го барам тоа што несетено го изгубив:
го барам под тезгите во пазарот
го барам меѓу отпушоците на автопатот
го барам во сите бутици
во сите чекални на брзата помош,
во ред пред шалтер
во насмевки на зрели жени,
и среќен сум,
среќен сум дека сепак ми остана нешто да барам....

НЕИСКОРЕНЛИВ КОРЕН

**Проштален говор
на др. Ристо Чанев**

**Црната птица на животот му дошепнала
како може сето сребро
од прегладнетите очи на сонот
да го извади со обични клешти
и од него да искови клуч
што ги отвора најтешките двери на јавето?**

**А ниту татко му, ниту дедо му
биле познати по вештината
со која се раѓаат ковачите на светлината.**

Но имале очи - живот надрочен...

**И уште:
бил раска довеана од невекаде
и во полите на дреите ги носел ветриштата
што ги смрзнуваат и коските
на најстутулените мисли.**

**Но кој ли светец, на раѓање, му кажал
птицата бисерогласна каде да ја фати,
со каква итрина да ја намами в примка?**

**Песната на птицата бисерогласна
не може секој со седеф да ја оптичи...**

**Реко, в Невратија сите што не носиш,
чувствуваш ли колку се тешки оковите
на неговата неискоренливост?**

А најправин само раска бил...

СЕНКАТА НА КРИКОТ

Ми треба небо

- да дотечам

Ми треба корито

- да потечам

Ми требаш ти

- да не истечам...

КРАЈ

**Го дотуркавме каменот до врвот
-песок сме, глочки во срцата...**

Наскоро ќе исчезнеме